

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐTŐL!

RICHARD CASTLE

Grand
Selection

FROZEN HEAT

Dermesztő hőség

Richard Castle könyvei
a Könyvmolyképző Kiadónál:

HEAT WAVE ❶ Hőhullám

NAKED HEAT ❷ Meztelen hőség

HEAT RISES ❸ Hőségriadó

Richard Castle

FROZEN HEAT

Dermesztő hőség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Az összes gyönyörű,
csodálatos, okos,
bosszantó embernek, akik nagyszerű
tettekre inspirálnak minket.

Egy

— Ó, igen, csak így tovább, Rook! – mondta Nikki Heat.
– Pontosan ezt akarom, pont így! – A férfi nyakáról vadul emelkedő és süllyedő mellkasára csordult egy izzadságcsepp. Rook felnyögött, és ráharapott a nyelvére. – Ne hagyj abba! Gyerünk! Igen! – Nikki ott támaszkodott fölötte, arca egész közel volt a férfiéhoz, hogy a fülébe tudjon suttogni. – Igen! Csak így tovább! Szép egyenletes ütemben. Ez az! Na, milyen érzés? – Jameson Rook elszántan nézett a nőre, majd összehúzta a szemét, és felnyögött. Aztán az izmai elernyedtek, a fejét pedig hátradöntötte. Nikki dühösen felhúzta a szemöldökét, és felegyenesedett. – Ezt nem teheted meg velem! Nem hiszem el, hogy képes vagy feladni!

Rook a fekete gumipadlóra ejtette a súlyzókat az edzőpad mellé.

– Nem adom fel – jelentette ki. Nagy levegőt vett, majd köhögött egyet. – Csak befejeztem.

– Dehogyan fejezted be.

– Tíz emelésről volt szó, és megcsináltam a tíz emelést.

– Én nem úgy számoltam.

– Azért, mert elkalandoztak a gondolataid. Különben is, az egész a saját gyógyulásom érdekében történik. Ugyan miért csálnék veled?

– Mert egyszer félrenéztem, és azt hitted, nem figyelek.

Rook felhorkantott, aztán azért megkérdezte:

– ...Figyeltél?

– Igen, és csak nyolcat csináltál. Most mit akarsz, hogy segítsek a fizioterápiádban, vagy hogy a gondozód legyenek?

– Esküszöm, hogy legalább kilenc megvolt!

Az exkluzív edzőterem egyik vendége becsusszant a nő mögé, hogy magához vegyen pár súlyzót. Nikki megfordult, hogy lássa, a férfi vajon mennyit kaphatott el a Rookkal folytatott gyerekes vitájából. A fülhallgatójából jövő recsegő zene alapján a férfi nem hallott mást, csak azt, hogy a Black Eyed Peas szerint remek éjszakája lesz, és eközben magát bámulta a tükörben. Heat nem tudta eldönteni, mit csodálhat a férfi nagyobb odaadással: a szép sorban ülő, frissen beültetett hajcsomóit, vagy a márkás trikó alatt dagadó mellizmait.

Rook felállt, és Heat mellé lépett.

– Szép kis izomcickók, mi?

– Csitt, a végén még meghall!

– Kétlem. Különb is, szerinted kitől tanultam ezt a szót?

Izomcickó elkapta Nikki tekintetét a tükörben, és megtisztelte egy kacsintással. Láthatóan meglepte, hogy a nő nem olvadt el ott helyben a gesztustól, ezért visszatette a súlyokat, és már ment is tovább a fekvőszolárium felé. Heat pontosan az ilyen esetek miatt kedvelte inkább a saját edzőtermét, egy egyszerű kis helyet a belvárosban, festett salakbeton falakkal, zörgő vezetékekkel, és olyan vendégkörrel, aminek a tagjai edzeni jártak oda, nem páváskodni. Amikor Rook fizioterapeutája – akit a férfi amúgy Gitmo Joe-nak keresztelt el – betegsége hivatkozva lemondta a reggeli edzést, Nikki pedig felajánlotta, hogy ő majd segít tartani a rehabos ütemtervet, felmerült benne, hogy használhatnák az ő törzshelyét is. Persze annak is meglettek volna a maga hátulütői. Pontosabban egy hátulütője. Név szerint Don, Nikki exkommandós edzőpartnere, akivel annak idején nemcsak a matracon, hanem az ágyban is öltre ment. Az edzőtárral töltött, extrákkal teli napok azóta elmúltak, ám Rook nem tudott a férfiről, ezért Nikki nem látta értelmét, hogy kierőltessen egy mindenki számára kínos találkát.

– Hú! Nem tudom, te hogy vagy vele – mondta Rook az arcát törölgetve –, de nagyon rám fér egy kiadós zuhany meg némi reggeli.

– Remekül hangzik! – Nikki odanyújtotta neki a kéziszúlyzókat.

– Amint végigcsináltad a következő sorozatod.

– Van még egy sorozatom? – Egészen addig adta az ártatlant, amíg csak tudta, de aztán elvette a súlyzókat a nőtől. – Tudod mit? Lehet, hogy Gitmo Joe de Sade márki és Darth Vader szentségtelen viszonyának szülötte, de legalább elnézi, ha kicsit lazítok. Pedig még csak nem is azért lövtem le magam, hogy őt mentsem meg.

– Egy – válaszolta röviden Heat.

Rook elnémult, majd nyögve felemelte a súlyzót.

– Egy.

Lehet, hogy viccelődtek róla, de két hónappal korábban, a Hudson melletti köztisztasági telepen Nikki komolyan azt hitte, hogy elvesztette őt. Az orvos a sürgősségin később elmondta neki, hogy valóban nem sok hája volt. Alighogy leterített és lefegyverzett egy mocskos zsarut a szemétfeldolgozó épületben, annak szintén sáros partnere lesből rálőtt. Nikki nem is látta, de Rook – az átkozott Rook –, akinek nem is lett volna szabad ott lennie, odaugrott és a földre lökte, így ő kapta a golyót. Amióta a New York-i rendőrségnél dolgozott, előbb mint járőr, később mint gyilkossági nyomozó, Nikki Heat számos hullát látott, és sok ember halálát nézte végig. Aztán amikor azon a téli éjszakán a szeme láttára szaladt ki minden szín a férfi arcából, és érezte, ahogy a meleg vére a mellkasából a karjára folyik, Nikki előtt felvillant minden egyes derékba tört élet és értelmetlen vég, aminek csak szemtanúja volt. Jameson Rook megmentette az életét, ami után a saját túlélése is kész csoda volt.

– Kettő – mondta Nikki. – Rook, szárnalmas vagy.

Már kinn a járdán Rook mély, eltűzött lélegzetet vett.

– Szeretem Tribeca illatát reggelente – jelentette ki. – Mindennek olyan... dízelszaga van.

A nap éppen elég magasra emelkedett ahhoz, hogy Nikki levehesse a pulcsiját, és meztelen karján élvezhesse az áprilisi szellőt. Amikor rajtakapta Rookot, hogy őt nézi, odafordult hozzá.

– Csak óvatosan! Egyetlen hajbeültetés választ el attól, hogy te is izomcickós legyél!

Nikki továbbsétált, Rook pedig követte.

– Nem tehetek róla. Tudod, mindegyik pillanatban ott rejlik a romantika lehetősége. A tévében mondták valami reklámban.

– Szólj, ha lassítsak!

– Nem kell, megvagyok. – Heat oldalvást pillantott rá. És tényleg tudta tartani az iramot. – Emlékszel, amikor először csoszogtam végig a kórházi folyosón? Úgy éreztem magam, mint Tim Conway, a régi *Carol Burnett Show*-ból. És most nézz csak rám! Ismét úgy masírozok, mint egy szuperhős – ezt a sarokig eliramodva be is mutatta.

– Nem rossz. Ha majd egyszer segítségre lesz szükségem, és Batman meg a Bosszúálló pont foglalt, tudom, hogy kit fogok hívni. – Ahogy beérte őt, Nikki azért megkérdezte: – De most komolyan, tényleg jól vagy? Nem fárasztottalak ki túlságosan az edzéssel?

– Dehogyan, jól vagyok. – Mutatóujjának hegyét a bordáira helyezte. – Csak néha kicsit húzódik, amikor nyújtózkodom. – Ahogy várták, hogy zöldre váltsa a lámpa, még hozzátette: – Ha már húzkodásról meg nyújtózkodásról van szó...

Nikki a tőle telhető legértetlenebb arccal nézett rá.

– Húzkodásról? Bocsi, nem értem, miről beszélsz. – Egészen addig néztek rezenéstelenül egymás szemébe, amíg Rook fel nem húzta az egyik szemöldökét, és Heat el nem nevette magát.

Rook a nőbe karolt, ahogy átsétáltak az úttesten.

– Nyomozónő, úgy hiszem, ha kihagyjuk a reggelit, még pont időben beérhet a munkahelyére.

– Biztos vagy benne, hogy készen állsz erre? Én, őszintén, tudok még várni. A késleltetett élvezetek koronázatlan királynője vagyok.

– Higgy nekem, már éppen eleget vártunk.

– Lehet, hogy azért ki kéne kérned az orvosod véleményét, hogy elég jól vagy-e már a szexuális együttlétchez.

– Ó! – mondta Rook. – Szóval te is láttad a reklámot!

Így hát ahelyett, hogy beugrottak volna harapni egyet a Kitchenette-be, éles kanyart vettek a sarkon, és szapora léptekkel, kart karba öltve elindultak Rook lakása felé.

A liftben hevesen, egymáshoz simulva csókolóztak, mikor is előbb Rook háta nyomódott a falnak, majd hirtelen a nőé. Aztán elhúzódtak egymástól; ellenálltak a vágynak, vagy talán csak inceselkedtek a másikkal, bár valószínűleg ennek a két dolognak a keveréke hajtotta őket. A tekintetük egymásba fúródott, és csak egy pillanatra kalandozott el, hogy követni tudják, hányadik emeleten is járnak.

Amikor beléptek a férfi lakásába, Rook ismét a nő felé hajolt, hogy megcsókolja, de Nikki kicselezte. Keresztülfutott a konyhán, végigrohant a folyosón, majd a levegőben repülve, mint egy pankrátor, az ágyra vetette magát, ami nagyot rugózott a becsapódástól.

– Igyekezz! – szólt oda Rooknak nevetve, ahogy lerúgta magáról az edzőcipőjét.

A férfi teljesen meztelenül jelent meg az ajtóban. Az ágy lábánál királyi pózba vágta magát.

– Ha meg kell halnom, hát haljak meg így!

Aztán Nikki megragadta őt, és magára húzta.

A vágtyól megfélemedtek minden óvatosságról, és még a játékoságnak is nyoma veszett. Az elvesztett idő, a nyers érzelmek és a szinte már fájó szükség egyetlen szenvedélyorkánná állt össze, ami kiűzött belőlük minden józan gondolatot, és csak hevességet hagyott maga után. Pár percen belül már nemcsak az ágy, hanem maga a szoba is mozgásba lendült. A lámpaernyők meginogtak, a könyvek felborultak a polcokon, és még a Rook éjjeliszekrényén álló ceruzatartó bögre is felborult, amivel egytucatnyi ceruza gurult a padlóra.

Amikor mindez véget ért, Nikki és Rook levegő után kapkodva, az arcukon mosollyal hanyatlottak vissza az ágyra.

– Nincs kétség afelől, hogy elég egészséges vagy a szexhez – mondta Nikki.

– Ez egyszerűen... azta! – Mindössze ennyi tellett a kiszáradt torkú Rooktól, ám aztán még hozzátette: – Megmozdult a föld.

Nikki felnevetett.

– Nagyon elégedett vagy magaddal!

– Nem, úgy értem, tényleg megmozdult. – Könyökére támaszkodva körbenézett a szobában. – Azt hiszem, földrengés volt.

Mire Nikki megszárította a haját, Rook már össze is takarított a lakásban, és letelepedett a tévé elé.

– A Hetes Csatorna szerint 5,8-as rengés volt valami Rampo Törésvonal mentén, az epicentrum a New York-i Sloatsburg volt.

Nikki letette az üres bögréjét a pultra, és megnézte a telefonját.

– Megint van térerő. Semmi üzenet vagy riasztás, legalábbis én nem kaptam. Mik a károk?

– Még tart a felmérés. Senki sem halt meg, bár páran megsérültek a lehulló tégláktól meg hasonlóktól, de eddig semmi súlyos. Elővigyázatosságból lezárták a reptereket meg pár metróvonalat. Ja, és nem kell felráznom a narancslevet. Kérsz?

Nikki válaszolt, hogy nem kér, majd felcsatolta a pisztolyát.

– Ki gondolta volna? Földrengés New Yorkban?

Rook átkarolta a nőt.

– De legalább jól időzített.

– Ezt nehéz lenne túlszárnyalni.

– De azért még megpróbáljuk, nem? – kérdezte Rook, majd megcsókolta a nőt. Ebben a pillanatban megcsörrent Nikki mobilja, mire ő elhúzódott, hogy fel tudja venni. Anélkül, hogy erre kérni kellett volna, Rook odanyújtott neki egy tollat és egy jegyzet-tömböt, a nő pedig lefirkantott egy címet.

– Máris indulok!

– Tudod, mit kéne ma csinálnunk?

Nikki becsúsztatta a telefonját a blézere zsebébe.

– Persze hogy tudom. De bármennyire is szeretném – és hidd el, nagyon szeretném –, mennem kell dolgozni.

– El kéne mennünk Hawaiiira.

– Jó vicc.

– Nem viccelek. Tényleg el kéne mennünk. Mondjuk, Mauira. Mmm, Maui!

– Tudod, hogy nem tehetem meg.

– Egyetlen nyomós okot mondj, hogy miért nem!
– Itt van egy gyilkosság, amit fel kell göngyölnem.
– Nikki, egy dolgot biztosan megtanultam, amióta együtt vagyunk. Sose hagyd, hogy egy gyilkosság elejét vegye a szórakozásnak.

– Igen, ezt a szemléletedet én is észrevettem. És mi a helyzet a te munkáddal? Egyetlen megírandó cikked sincs? Nem kell lerántanod a leplet a Világbank sötét folyosóin zajló korrupcióról? Nem kell megörökítened a Bin Laden-vadászsal töltött idődet? Vagy azt a hétvégét, amit a Seychelles-szigeteken töltöttél Johnny Depp-pel vagy Stinggel?

Rook elgondolkodott ezen, majd így szólt:

– Ha még ma délután elindulunk, holnap már Lahainában reggelizhetünk. Ha pedig büntudatod lenne emiatt, gyorsan felejtse el! Megérdemled, miután két hónapig a gondomat viselted. – Nikki nem is figyelt rá, miközben az övére csatolta nyomozói jelvényét. – Ugyan már, Nikki, mégis hány gyilkosság történik ebben a városban évente? Ötszáz?

– Inkább ötszázharminc.

– Rendben, de az még mindig nincs napi kettő. Figyelj, ma elhúzzunk Mauira, egy hét múlva visszajövünk, és az alatt lemaradsz úgy tíz gyilkosságról. Amúgy sem az összes a te körzetekben történne.

– Egész jól érvelsz, Rook.

A férfi kissé ledöbbenve ránézett.

– Tényleg?

– Igen. És arról is sikerült meggyőződnöd, hogy nem számít, hány Pulitzer-díjat nyertél, még mindig úgy gondolkodsz, mint egy tizenhat éves.

– Ez most egy igen akar lenni?

– Pontosítok: mint egy tizenöt éves. – Nikki ismét megcsókolta Rookot, miközben kezével a lába közé nyúlt. – Amúgy meg nagyon megérte a várakozás! – És azzal elindult dolgozni.

A gyilkosság helyszíne pont útba esett, úgyhogy ahelyett, hogy a kapitányságra ment volna kocsit igényelni, amivel később visszatérhet, Heat egy megállóval hamarabb, a Hetvenkettedik utcánál szállt le a B vonalról, és inkább sétált egyet. A tűzszervezetek elővigyázatosságából lezárták a Columbus sugárutat, így Nikki szeme elé egy rémálomba illő, egészen a Central Parkig érő forgalmi dugó tárult, ahogy a Dakotánál feljött az aluljáróból. Minél hamarabb végez a nyomozással, annál hamarabb szabadulnak fel az utcán rekedt sofőrök, így hát Heat megszaporoztta lépteit. Elmélgedését azonban nem siette el.

Mint mindig, mikor egy holttesthez indult, Heat nyomozó most is elmerült az áldozat körül forgó gondolataiban. Rooknak nem kellett emlékeztetnie rá, Nikki nélküle is tudta, hány gyilkosság is történt évente a városban, ám a nő esküt tett magának, nem hagyja, hogy a számok egyetlen elvesztett élet jelentőségét is csökkentse, és hogy érzéketlenné tegyék őt a család és a barátok fájdalmára. Számára ez nem valami üres locsogás vagy PR-szlogen volt. Nikki évekel korábban tette ezt a nézetet magáévá, amikor megölték az édesanyját. Heat vesztesége nemcsak arra sarkallta, hogy szakot váltson a főiskolán és kriminalisztikát kezdjen hallgatni, hanem arra is befolyással volt, hogy később milyen zsaruvá vált. Több mint egy évtizeddel a történetek után anyja gyilkosát még mindig nem fogták el, de a nyomozónő azóta is minden egyes áldozat mellett ugyanúgy kiállt.

A Hetvenkettedik utca és a Columbus sarkán Heat átküzdötte magát az összegyűlt nézelődők tömegén, akik közül sokan magasba emelt mobillal álltak, hogy dokumentálják, milyen közel is vannak a veszélyhez, és hogy így szerezzenek maguknak némi elismerést a Facebookon. Heat lenyúlt, hogy félrelibbentse blézerét és megvillantssa jelvényét a kordonnál álló járőrnek, de az felismerte a mozdulatot, és még azelőtt bajtársiasan bólintott, mielőtt Nikki megmutathatta volna. Ahogy dél felé tartott, Heattól két háztömbnyire kék fények villogtak. Nikki mehetett volna az úttesten is, mégis a járdán maradt; sokat látott zsaruként is zavarta, hogy egy ilyen nagy, belvárosi sugárutat lezárnak a reggeli csúcsforgalomban.

A járda is üres volt, leszámítva a járőröket, akik kívül tartották a gyalogosforgalmat. A Hetvenegyedik utcát is kordon blokkolta, valamint onnan pár háztömbnyire nyugatra egy mentőautó állt egy lakóház előtt, aminek a homlokzata megsérült a földrengésben. Heat elhaladt az egyik járdába vágott ágyásba ültetett, zöldellő kőrisha mellett, és annak rügyező ágai közt felpillantott a tucatnyi báméskodóra, akik az ablakokból és a tűzlépcsőkön állva nyújtogatták a nyakukat. A Columbus másik oldalán ugyanez volt a helyzet. Ahogy közelebb ért a helyszínhez, hallotta, ahogy az öszszegyűlt rendőrségi járművekből szóló rádióadások teljesen összehangolódva visszhangot vetnek a kőépületek között.

A tűzserészek is odasiettek páncélozott mobilegységükkel, ami a sugárút középső sávjában parkolt, arra az esetre, ha bármit is fel kellene robbantaniuk. Heat azonban még közel húszméternyiről is ki tudta olvasni a tűzserészek testbeszédéből, hogy nem számítanak ilyen jellegű problémára. A furgonok és járőrautók teteje fölött Heat megpillantott barátnőjét, Lauren Parryt, ahogy orvosszakértői kezeslásában egy nyitott hátsó ajtajú szállítófurgon rakterében sétálgat. Aztán a nő lehajolt, és eltűnt Nikki látóteréből.

Raley és Ochoa, Nikki osztagának két tagja, ellépett egy közepkorú, kötött sapkát és zöld esőkabátot viselő fekete férfi mellől, akit az Engine 40-es tűzoltóautó mellett állva kérdeztek ki éppen, és Heathez ballagtak.

– Heat nyomozó.

– Roach nyomozók – válaszolta Nikki, két kollégájának házon belüli becenevét használva, ami rém viccesen egyetlen praktikus szótagba tömörítette Raley és Ochoa nevét.

– Nem akadt problémád az idejutással – jelentette ki Raley. Nem kérdezte, mivel nem gondolta, hogy pont Heatnek jelentett volna gondot.

– Nem, az én metróvonalamon nem történt fennakadás, de úgy hallom, az N és az R vonalak folyó alatti szakaszát lezárták, hogy megvizsgálják őket.

– Ugyanez a helyzet a Qvonál Brooklyn felőli részén – tette hozzá Ochoa. – Még pont átértem, mielőtt elkezdődött a földrengés, de én mondom, a Times Square-i megállónál kész örültekháza volt. Úgy sikoltoztak meg rohanguáltak ott az emberek, mint valami Godzilla-filmben.

– Éreztétek? – kérdezte Raley.

Nikki felidézte, mit is csinált a földrengés alatt.

– Ja – mondta közönyös hangon.

– Hol voltál, amikor történt?

– Éppen edzettem. – Tulajdonképpen nem hazudott. Heat a páncélozott robbantásvédelmi konténer felé biccentett. – Mivel van dolgunk, amihez ki kellett hívni a nagyfiúkat?

– Egy gyanús csomag megkavarta kicsit a dolgokat. – Ochoa felütötte a jegyzetfüzetét az első oldalon. – A fagyasztott kaját szállító kocsifőre – az a fazon ott...

– A zöld kabátos – csatlakozott be szokásos duettjükbe partnere.

– ...Kinyitja a furgonját, hogy kipakoljon némi panírozott csirkét meg hamburgerhúst, amit ennek a csemegeboltnak hozott. – Kis szünetet tartott, hogy Nikki vethessen egy pillantást a Mindent Bele Csemegézőre, aminek az ablakos pultjára támaszkodva három, kötényt és kockás nadrágot viselő szakács várta a végkifejletet. – Félretol egy kartont, és ott talál egy bőröndöt a dobozok közt.

– Úgy néz ki, működik a „Ha látsz valamit, mondj valamit”-kampány – szól közbe Raley. – Szóval a fazon elhúzza a csíkot, és hívja a 911-et.

– Erre kijönnek a tűzszerek, és odaküldik Robotzsarut, hogy csekkolja a dolgot. – Ochoa nyomozó intett neki, hogy kövesse, és elvezette őt a bombaszakértők távirányítású robotja mellett. – Az megszaglássza és megröntgenezi. Nem talál semmiféle robbanóanyagot. A bombatechnikusuk már be van öltözve – mindent a biztonságért –, úgyhogy, ha már ott van, felpattintja a zárat, és egy hullát talál a bőröndben.

Heat a háta mögül egyszer csak meghallotta Feller nyomozó hangját.

– Na, ezért ragaszkodom én annyira a kézipojggyászhoz. A bőröndellenőrzésbe belepusztul az ember.

Heat hátrakapta a fejét, így látta a Feller arcára kiülő meglepetést, miközben a hallgatóságát alkotó két járőr felröhögött. Halkan beszélt, de nem elég halkán. Feller elvörösödött, ahogy Heat ott hagyta Raley-t és Ochoát, és odalépett hozzá. A két járőr gyorsan elhúzta a csíkot, egyedül hagyva a férfit Heattel.

– Hé, bocsi – mondta, majd megpróbálta elbűvölni őt egy vigyorral és azzal a szolid kuncogással, ami Heatet mindig John Candyre emlékeztette. – Ezt nem lett volna szabad hallanod.

– Mint ahogy senki másnak sem – felelte a nő olyan csendesén, olyan kimérten, olyan kifejezéstelen arccal, hogy az egyszerű nézelődő azt hihette volna, nem lát mást, csak két nyomozót, akik összehasonlítják a jegyzeteiket. – Nézz csak körül, Randy! Ez nem játék. Ez egy gyilkosság helyszíne. Az én gyilkossági helyszínem. Nem dumaest a Dangerfield’sben.

Feller bólintott.

– Tudom, túl messzire mentem.

– Ismételten – jegyezte meg Heat. Randall Feller, az örök bohóc, azzal a rossz szokással bírt, hogy folyton viccelődött a bűnügyi helyszíneken. Ez volt az amúgy remek utcai nyomozó egyetlen jellemhibája. Ő volt az is, aki Rookkal egyetemben golyót kapott, amikor megmentette őt a köztisztasági telepen. Lehet, hogy Feller akasztófahumora nem jelentett problémát a különleges ügyosztálynál töltött évei alatt, amikor a macsó, durva és Dodge Cityre emlékeztető New York-i rendőrség taxis egységének beépített tagjaként furikázott a városban minden éjjel a sárga kocsiában, de Heat osztagában nem ez volt a helyzet. Legalábbis nem a sárga szalagon belül. Nem ez volt az első eszmecserejük a témáról, amióta Feller a betegszabadsága után átigazolt a gyilkosságiakhoz.

– Tudom, tudom, de valahogy mindig kicsúszik. – Nikki érezte, hogy a férfi ezt komolyan is gondolja, úgyhogy nem volt értelme túlrágogni. – Legközelebb majd megtartom magamnak, becsszó.

Heat kurtán biccentett neki, majd elindult a szállító furgon felé.

A hátsó ajtónál, a földön állva, Nikkinek hátra kellett hajtania a fejét, hogy fel tudjon nézni Lauren Parryre, aki a raktér közepén guggolt. Mögötte hátul, a kartondobozok halmain pára gyöngyözött; némelyik még csillogott is az oldalára fagyott jégkristályoktól. Bár a hűtőt lekapcsolták, a hideg levegő még így is arcon csapta Heatet. Lauren térdénél egy kékeszürke, keményfalú bőrönd feködött, melynek kagylószerűen felnyitott teteje eltakarta a táská tartalmát Heat szeme elől.

– Reggelt, dr. Parry! – köszönt neki Heat.

Barátnője feléje fordult és rámosolygott.

– Üdvözlöm, Heat nyomozó! – Ahogy beszélt, Heat látta a lehelete alkotta párafelhőket a levegőben. – Bonyolult esetet kaptunk ki.

– Melyik nem az?

Az orvosszakértő egyik oldalról a másikra ingatta a fejét, mialatt átgondolta Nikki szavait, majd egyetértően bólintott.

– Akarod hallani az alapokat?

– Kezdhetünk onnan is. – Nikki előhúzta a jegyzetfüzetét, egy vékony, riporter-stílusú, spirálozott darabot, ami tökéletesen elfért a blézere zsebében.

– Ismeretlen nő. Nincs se igazolvány, se táská, se pénztárca, se ékszerék. A hatvanas évei elején járhatott.

– Mi a halál oka? – kérdezte Heat.

Lauren Parry a jegyzeteiről a barátjára nézett.

– Vajon miből gondoltam, hogy ezt fogod kérdezni? – Belepillantott a bőröndbe, és így folytatta: – Csak előzetes feltételezéssel szolgálhatok.

– Vajon miből gondoltam, hogy ezt fogod válaszolni? – visszhangozta Nikki barátnője szavait.

Az orvosszakértő ismét elmosolyodott, mire kis párafelhő szállt ki az orrából.

– Miért nem jössz fel ide, hogy megmutathassam, mivel is van dolgunk?

Heat nyomozó felhúzta latexkesztyűjét, miközben felkapaszkodott a hullámos fémrámpán, ami összekötötte a járdát a furgon hátuljával. Amint fellépett, tekintete egy pillanatra megakadt a bőrröndön, pont akkor, amikor úgy kirázta a hideg, hogy foga is összeszekoccant. Az egészet a hirtelen hőmérséklet-változás számlájára írta – miután maga mögött hagyta a kellemes, áprilisi reggelt, hogy belépjen a raktérben uralkodó januári hidegbe –, ezért nem is foglalkozott vele.

Lauren felállt, hogy Nikki is odaférjen, és rá tudjon nézni a hullára.

– Látom, mire gondolsz – mondta Heat.

A nő teste teljesen megfagyott. Arcán, csakúgy, mint a mellette álló, darált húsos, csirkés és halrudacs-kás dobozokon, jégkristályok csillogtak. Halványszürke kosztümöt viselt, és az oldalára, magzatpózba hajtogatva fektették a bőrröndbe, hogy beleférjen. Lauren a tolla kupakjával a kosztüm hátán lévő fagyott vérfoltra mutatott.

– Ez a legjobb tippem a halál okára. Jól látható, oldalról bevitt szúrt seb a mellkas hátsó részén. A vér mennyiségéből ítélve a penge oldalvást hatolhatott be a bordák között, egyenesen a szívbe.

Heatet kellemetlen *déjà vu* kerítette hatalmába, mint mindig, amikor ilyen sebeket látott, de nem mondott semmit, csak bólintott, ahogy összefonta libabőrös karját, amiről minden bizonnyal blézerén is átsütő hideg tehetett.

– Mivel így össze van fagyva, nem tudom most azonnal elvégezni rajta a szokásos helyszíni elővizsgálatokat. Nem tudom széthajtogatni a végtagjait, hogy egyéb sebet, trauma vagy védekezés nyomát, hullafoltokat meg hasonlókat keressek. Később persze minderre sor kerül, csak most még nem megy.

Nikki a szúrt sebre szegezte a tekintetét.

– Gondolom, még a halál idejét is kész kihívás lesz megállapítani – mondta.

– Az biztos, de te csak ne aggódj! Még így is egészen pontosan meg tudom mondani, amint munkához látok a Harmincadik utcában – nyugtatta meg az orvosszakértő, majd hozzátette: – Persze csak akkor, ha nem teljes örültekháza fogad.

– Úgy hallottam, csak pár kisebb sérülés történt.

– Remek. – Lauren átható tekintettel nézett rá. – Minden rendben?

– Persze. Csak nem gondoltam, hogy ma pulóverre is szükségem lehet.

– Értelek. Én azért jobban hozzá vagyok szokva a hideghez, mi? – Lauren levette a tolla kupakját. – Mi lenne, ha én kicsit félreállnék jegyzeteket készíteni, amíg te végigcsinálod a kis kezdő szertartásodat? – Parry és Heat éppen elég ügyön dolgozott már együtt ahhoz, hogy ismerjék a másik szokásait és szükségleteit. Példának okáért Lauren tudta, hogy Nikki minden egyes tett helyszínén ugyanúgy kezd. Saját elmondása szerint egy kezdő szemével vizsgál meg mindent, még hozzá az összes lehetséges nézőpontból. Heat úgy hitte, az a baj a gyakorlott rendőrökkel, hogy sokévnnyi szolgálat után még a legjobbak is belefásulnak a munkába, és a rutinjuk ellenük dolgozik, mert eltompítja a megfigyelőképességüket. Kérdezd csak meg egy olajfinomító munkástól, hogyan bírja a büzt. Vissza fog kérdezni, hogy „Milyen büzt?” Heat nyomozó még emlékezett rá, milyen érzés volt az első gyilkossági ügyein dolgozni. Miképpen látott meg mindent, és keresett még utána is új nyomokat. Minden apróság hatalmas jelentőséggel bírhatott. Semmin sem volt szabad átsiklani. Édesanyja megölése miatt szinte rituális együttérzéssel közelítette meg minden büntett helyszínét, ezért a hite, hogy mindenre friss szemmel tekintsen, megakadályozta, hogy eme vizsgálódása felületes szokássá váljon. Gyakran emlékeztette rá az osztagát is: mindennek az volt a nyitja, hogy a jelenre kellett összpontosítani, és észre kellett venni a legapróbb részleteket is.

Ahogy körbenézett, Heat nyomozó megállapította, hogy minden valószínűség szerint nem a furgonban történt a gyilkosság. Ahogy a zseblámpáját ráirányította a dobozok közül kivillanó padló- és falrészletekre, és végiglépkedett a szűk raktérben, nem látott vérnyomokat. Később, amikor már elszállították a hullát, a nyomszakértők le fogják pakolni a dobozokat, és alaposan átvizsgálják a helyet, de Nikki teljesen meg volt róla győződve, hogy a bőrönd úgy került ide, hogy magában rejtette az akkor már valószínűleg halott áldozatot. A halál ideje és a furgon időbeosztása, azaz hogy mikor pakolták be és ki, segít majd pontosítani ezt. Heat az áldozatra fordította a figyelmét.

Dr. Parry megállapítása, miszerint a nő a hatvanas évei elején járhatott, helytállónak tűnt. Haját előnyös, viszonylag rövid, elegáns fazonra vágták, ami illett egy ilyen korú nőhöz. Ez és a karamellszínűre melírozott mézszőke frizurája, amiben a lenövés miatt a választéknál már látható volt némi ősszel tarkított sötétbarna, két dologra utalt. Először is, az áldozat olyan nő volt, aki nem szűkült, és törődött is magával annyira, hogy jelentősebb összeget fizessen egy vágásért és festésért. Másodszor pedig, mindennek ellenére már rég esedékes lett volna újra felkeresnie a fodrászát. „Mi tarthatta fel?”, jegyezte fel Nikki a jegyzetfüzetébe. A nő ruhái hasonlóképpen ízlésesek voltak. Kis méret. Valószínűleg nem varratta a ruháit, de egyértelmű volt, hogy az öltözéke egy drágább üzletből származik. A blúz megfelelt a legújabb divatnak, a kosztüm könnyű gyapjúból készült, és nem csak szép, de praktikus is volt. Heat érzése szerint inkább volt jó minőségű, mintsem drága. Egy olyan nő ruhája volt ez, aki számára egy egyszerű ebéd is üzleti megbeszélés. Nikki leguggolt, hogy megsejtelhesse a holttest látható kezét. Félig ökölbe szorult, és az álla alá volt hajtvva, így nem látta az egésztest, de a történetét így is ki tudta belőle olvasni. Dolgos kéz volt. Formás, de nem izmos vagy fizikai munkától eldurvult. A kecses ujjak olyan erőt rejtettek magukban, amit az ember teniszedzőknél vagy fitnessguruk esetében lát. Heat észrevett egy

kis heget a csukló oldalán, ami már több éve, vagy akár több tíz éve is ott lehetett. Nikki ismét felállt, és lenézett a hullára. A teste alapján futó vagy biciklista is lehetett volna. Felírta magának, hogy majd mutassák körbe az áldozat fotóját a fitneszklubokban, a New York-i Futószövetségnél és a kerékpárüzletekben. Heat ismét leguggolt, hogy megszemlélje a sötétbarna mocsokfoltot a nő térdén, ami sokat mondhatott az áldozat utolsó pillanatairól. Ezt is feljegyezte, majd kicsit arrébb húzódott, hogy jobban megnézhesse magának a szúrt sebet. A fagyott vérfolt egész kiterjedt volt, mintha a nő hason fekve vérzett volna el, ami csak még jobban megerősítette Heatet abban a hitében, hogy az áldozatot csak a halála után helyezték a furgonba. A folt szélessége jelentős mennyiségű vérről árulkodott, ám a bőrrönd szaténbélése, leszámítva pár elkenődött foltot a tetején, tiszta volt. Nikki odavilágított, ahol az áldozat háta hozzáért a bőrrönd belső zsanérjához, de ott is csak hasonló elkenődéseket látott, és semmi nyomát annak, hogy vér gyűlt volna össze benne. Persze később, amikor a nő testét eltávolították belőle, pontosabb méréseket tudnak végezni, de Heat kezdte összerakni magában, hogy az áldozatot nemcsak a furgonba, hanem a bőrröndbe is a halál beállta után helyezték.

Érdemes volt megnézni a lehetséges, nagyobb vérfoltokat a bőrrönd külsején, valamint a széleknél és a varrások mentén. Óvatosan, nehogy megbolygasson valamit, Heat letérdelt, és egyik kezét a furgon padlójára helyezte, hogy megtartsa egyensúlyát. Ezután olyan mélyre hajtotta fejét, hogy a szemöldöke csaknem a földet súrolta. Zseblámpájának fényét lassan, módszeresen végigfuttatta a bőrrönd alján, a jobb szélétől a balig.

Mikor a fény elérte a bőrrönd bal sarkát, Nikkinek elakadt a lélegzete. A látása elhomályosult, és szédülni kezdett. A lámpa kicsúszott a kezéből, ő maga pedig az oldalára zuhant.

– Nikki, jól vagy? – kérdezte Lauren.

Nikki egy pillanatig semmit sem látott. Kezek nyúltak érte. Lauren Parry óvatosan felemelte fejét a padlóról. Két mentős megindult

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a rámpa felé, de addigra Nikki már összeszedte magát annyira, hogy felüljön, és intsen nekik, hogy nincs semmi baj.

– Nem, jól vagyok, semmi bajom. – Lauren leguggolt mellé, hogy alaposan szemügyre vehesse. – Tényleg minden rendben – bizonygatta Nikki.

Barátnője azonban látta az arcán, hogy egyáltalán nem volt minden rendben.

– Rám hoztad a frászt, Nik. Már azt hittem, ledöntött a lábadról egy utórengés, vagy valami.

Heat meglendítette lábait, és lelógatta őket a furgon hátuljáról. Raley és Ochoa, nyomukban Fellerrel, elindultak felé.

– Mi a helyzet, nyomozónő? – kérdezte Ochoa. – Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.

Nikkit kirázta a hideg, ám ezúttal nem a hűtő miatt. Hátranézett, hogy vessen egy pillantást a bőröndre, majd lassan visszafordult a többiekhez.

– Nikki – kezdte Lauren –, mi a baj?

– A bőrönd. – Heat nagyot nyelt. – Rajta van a monogramom.

A nyomozók és az orvosszakértő zavartan egymásra néztek.

– Nem értem – mondta végül Raley. – Ugyan miért lenne a monogramod ezen a bőröndön?

– Mert belekarcoltam gyerekkoromban. – Látta, ahogy a barátai emésztik a szavait, de túl sokáig tartott nekik, ezért folytatta: – Az a bőrönd az anyámé volt. – Majd még hozzátette: – Azon az éjjelen lopta el a gyilkosa, amikor megölte őt.